

ואילו כאן, עובי הטיח שבשניהם יחד אין בו טפח.

והגמרא מנסה לפשוט את הספק ממשנה בעירובין:

תא שמע ממה ששנינו במסכת עירובין [יג ב]: **הקורה שאמרו** חכמים שצריכים להעמידה בפתח המבוי הסתום משלושה צדדים, כדי שיהיה מותר לטלטל בתוכו בשבת, (40) צריך שתהיה רחבה כדי לקבל עליה אריה. והאריה, רוחבו הצי לבינה של ג' טפחים!

הרי שגודל הלבנה עצמה, בלא סידה, הינו שלושה טפחים!

ודוחה הגמרא: **התם, ברברבתא**. שם מדובר בלבינים גדולות, ששיעורן בלא סיד הוא שלושה טפחים. אך משנתנו מדברת בלבנים קטנות, שעם סידן אינן אלא שלושה טפחים.

ומוסיפה הגמרא: **דייקא נמי**, יש לדייק זאת גם כן שמשנתנו מדברת בקטנות, **דקתני**, ששנינו בה לעניין לבינה, "של שלושה טפחים", **מכלל** זה אתה למד, **דאיכא זוטרא**, שיש גם לבינה קטנה מזו. שאם לא כן, היה שונה "לבינה" סתם.

ומסקינן: אכן **שמע מינה!**

ועתה, לאחר שדנה הגמרא בחילוק שבין מקדש ראשון למקדש שני, היא מביאה עתה את דינו של רב חסדא לענין סתירת בית כנסת, לפי שיש לו קשר לגבי בנין הבית שבנה הורדוס, שנחרב.

אמר רב חסדא: לא ליסתור איניש בי כנישתא, אל יסתור אדם בית כנסת קיים, עד **דבני בי כנישתא אחריתי**, עד שיבנה בית כנסת אחר במקומו. (41)

ומהו הטעם?

איכא דאמרי, יש אומרים: **משום פשיעותא**, מחשש פשיעה, שמא יטרדו בעניינים אחרים, ולא יבנו את בית הכנסת האחר במקומו.

ואיכא דאמרי: משום צלווי, כי עד שיבנו את החדש, לא יהיה מקום להתפלל.

מאי בינייהו? מהו ההבדל, הלכה למעשה, בין שני הטעמים? הרי לפי שני הטעמים אסור לסתור עד שיבנו אחר במקומו!

איכא בינייהו, יש הבדל ביניהם באופן **דאיכא דוכתא אחריתי**, שיש מקום אחר שיכולים להתפלל בו. לטעם של פשיעה, יש לחשוש גם במקרה זה שמא לא יבנו אחר

40. חכמים אסרו לטלטל במבוי, אלא אם כן יעמידו בפתח הסמוך לרשות הרבים קורה הנשענת על שני עמודים שבצידי הפתח.

41. כתבו האחרונים, שגם כאשר שוכרים הם מקום לבית הכנסת לזמן מסוים, ודעתם אחר כך לשכור מקום אחר. גם כן אסור להם לסלק

מוכרחים, שהרי אם לא נאמר כן יקשה מהו הספק, נראה כיצד המנהג לבנות!

ומזה שאין הולכים בזה אחר המנהג, ולמסקנא נפשט שהן וסידן, [כלומר ששיעור העובי כולל גם את הטיח שעל הכותל], ניתן ללמוד מכך שעניין זה דומה למקום שנהגו בו יותר משה טפחים בגויל, שאז אין הולכים אחר המנהג.